

# לכרוא אנתו!

הסוהר. שום חומה לא תהיה די עבה, שום גדר לא תהיה די גבוהה.

### לכר נדאג אנתו.

אנתו — כל מי שעמד במאבק זה בשנים ארוכות של בדידות וגידוי, וכל מי שדוגמתו האישית של הבחור הזה דחפה אותו להצטרף למאבק עתה, וכל מי שהמשך המאבק יעורר את מצפנו מחר ומחרתיים.

### רבים מאיתנו נבדלים מן הבחור הזה בנישות ובהשקפות. לא נמשי' טש הבדל זה, ולא נעלים אותו.

הוא סרבן-מלחמה. ואילו אנתו הלכנו למלחמה, ושפכנו את דם עצמנו וזולתנו, כשבלבנו ההחלטה הנחושה שאם נישאר ב' חיים, נקדיש את שארית חיינו למניעת מלחמות ולכיבוש השלום.

הוא הולך יחיד, ומאמין בנצחוננו של המוסר הצרף של הפרט. ואילו אנתו מאמין נים שהמוסר זקוק לכוח, וכי כוח פירושו כוח פוליטי, וכי כוח פוליטי זקוק למכשירים המוניים המסוגלים להילחם על השלטון.

הוא מאמין בטיהור הפרט, שבלעדיו לא תיכון חברה טובה יותר. ואילו אנתו מאמינים בטיהור השלטון, בהקמת מישר חדש, שיגשים את עקרונות המוסר במציאות המדינית והחברתית, ויאפשר את חינוכו של אדם טוב יותר.

זהו הבדל נושף, והוא קיים מאז קום החברה האנושית הראשונה. ארתור קסטלר הגדיר את שני הקצוות בספרו היוני' ו' הקומיסאר.

### אך כחיים המעשיים, משלמים שני הקצוות זה את זה, זקוקים איש לרעהו.

על כן משתלבים שני המאבקים האלה — מאבקו האישי של הבחור הזה, ומאבקם של הכוחות הציבוריים המגוייסים בחזית זו מזו: שנים — במאבק אחד ויחיד.

### מאבק אחד ויחיד — לטיהור ה' מדינה שאנחנו הקמנו אותה, וה' שייכת לנו.

לפיתוח הארץ לטובת כל יושביה, ללא הבדל לאום וגזע ודת ועדה, ללא הפליה ונישול וקיפוח. נגד גליל "יהודי", נגד גליל "ערבי", נגד גליל הוטנטוטי. למען גליל ישראל.



### אנו מודים לבחור הזה, מפני שהוא נתן דחיפה חדשה, אישית ודראמטית, למאבק הגדול של בני-אור בבני-חושך.

אך לא על כך בלבד נתונה לו תודתי. אני מודה לו, מפני שהחזיר לי את ה' אמונה בדור החדש.

מזה חמש-עשרה שנים היה נידמה לנו, בני דור המתחרות והפלמ"ח ושדות פלשת, כי הדור הבא אחרינו הוא רכרוכי ועלוב, דור של עסקני-סטודנטים מתקוטטים וזנ' בות מפלגתיים שכירים, דור החולם על קאר' יירה עלובה והנאות עלובות.

### והנה בא הבחור הזה, ומוכיח שאין זה כך.

שיש המוכן לחתום, להקריב, לחפש את הדרך הקשה, לשאוף אל הגדולה האמיתית, ובמקום שישנו אחד כזה — אין ספק שישנם רבים.

ואם היה נידמה לנו, זמן כה רב, כי קולנו הוא קול קורא במדבר, ואין כחובת לדברים, ואין נושא למעשים — קנה בא הבחור הזה ולימד אותנו אחרת. על כך אנו חבים לו תודה.

ואין לתודה זו אלא הבעה אחת — לדאוג כי המאבק ימשך, וכי הדוגמה האישית לא תישכח.

טר הקיים. צעירים שלא איבדו עדיין את האשליות המסוכנות המצינות את גילם. מזה יהיה אז?

מי יקרא או את מאמריהם של עתונאים מכובדים, שמכרו את עצמם בנויד ערשיים? מי יצביע או בעד מפלגות, שהוציאו קושאנים על כל חלקה טובה, ומוכרים אותה כל יום מחדש?

מי ישלם או מיסים כדי לקיים מנגנון מנוון ומושחת, מנשל ומדכא? זה יהיה נורא.

הבריות יתחילו להקשיב לאנשים המאמינים בכנות במה שהם אומרים. הם יתחילו לחפש להם מנהיגים המוכנים להגשים את

אלוהים ושוחד, בין אחת-עמים וגירוש ערבים, בין מיבצר הדמוקראטיה ומימשל צבאי, בין שיחרור המולדת ושיחרור הכסא. עד שיבין כי הצדק חשוב מאד, כמוכן, אבל יש דברים חשובים יותר, כגון צרכים ממלכתיים, ובטחון המדינה, ובטחון המפי' לגה, והתקציב של מחלקת ההתיישבות, ו' הרחמים של גימי לוי, והקולות של קריית-גת, והקואליציה של כפרי-אסיה, והאינט' רסים של המנגנון, והמניות של מפעלי ההסתדרות, והמישרות והמשכורות והנסי' עות לחו'ל.

עד שיבין כי אמנם חשוב להגיד את האמת, אבל לא תמיד את כל



אורי דיוויס שובת ליד אוהלו, מוז משרד ראש הממשלה

אשר הם מבטיחים, המסוגלים לקיים בעצמם את אשר הם מטיפים לוולתם. והסוף מי ישורנו?

זה יהיה שינוי כל חוסר-הערכים. זאת תהיה המהפכה.

### לכן אי-אפשר לתת לבחור הזה להתהלך חופשי.

אולי הוא נחמד, כשלעצמו. אולי הוא אפילו סימפאטי. אבל הוא נושא את החיידק המסוכן — חיידק האמת והצדק. וכשמ שאין מנוס מביוודם של חולים, אפילו סימפאטיים, הנושאים חיידקים של חולי'ע וטיפוס, כן אין מנוס, במישטר הקיים, מכליאתו של אדם החולה במחלת האמת והצדק.

צרכים לבודד אותו. לכלוא אותו. לסחום את פיו. להשתק את קולו.

### כדי שישכח. כדי שהכל יוכל לחזור לקדמותו. כדי שישכחי הי' אידוות שעל פני הביצה.



אבל הבחור הזה לא יישכח. הוא לא יישכח כל עוד הוא יושב בבית-

צ' צריכים לדפוק את הבחור הזה, אחת ולתמיד. צריכים לכלוא אותו למשך ימים ושבעות וחודשים. צריכים לשים אותו בצינוק, שלא יראה אור שמש.

בתקופות טובות יותר היו סוקלים אותו באבנים. היו משליכים אותו לבור של טיט. היו מעלים אותו על הצלב. היו שורפים אותו על המוקד.

אצלנו, בתקופה רכרוכית של מליצות אנושיות, אפשר רק לכלוא, ורק למשך שמונה חודשים.

אז שישב, ימח שמו. שישב בין מרגלים ורוצחים. אנסים ו' רועי-זונות.

### שישב מאתיים וארבעים יוב. די' אחריוך עוד פעם ועוד פעם.



כי הבחור הזה הוא מסוכן. הוא מער' ער את אושיות חברת-השפע הישראלית. הוא מציק. הוא מטריד. הוא מרגיז.

הנה הסתדרו, ברוך השם, כולם. נכנסו לדירה החדשה, בעלת השטיחים החדשים, יושבים בכורסה העמוקה, פותחים את בק' בוק החיסקי ומתכוננים ליהנות מן החיים — ובא הבחור הזה וצועק.

### לכלוא אותו, ימח שמו!

המהפכנים הגדולים של אתמול הסתדרו במישרות טובות, מתחככים במסיבות-קוק' טייל בשרי הממשלה, קורצים בעין בחורים על המליצות המצללות של אתמול, מתנח' פים קצת אל הפקיד הבכיר המחזיק בידו את התקציב.

והנה בא הבחור הזה, ומדבר על אמת וצדק, ומוכיח במעשיו שהוא מאמין בהם, ומוכיח לכל האחרים שהם מכרו זה מכבר את אמונתם בעד הנאות עלובות.

### לכלוא אותו, ימח שמו!

עסקני המפלגות יושבים בכנסת, גר' בים משכורות נאות עם זכות לפנסיה, צח' חים איש נגד רעהו במליאה ומתלוצצים יחדיו כעבור רגע במזנון, נואמים על אלו' הים ומלכות ישראל וחברת העובדים, ו' חושבים בינתיים על חלקם במגבית היהודית המאוחרת ועל נסיעתם הקרובה ל' פאריס כמיסגרת המישלחת הפרלמנטרית. והנה בא הבחור הזה, ומתערב בענייני ציבור מבלי לקבל משכורת, מבלי לתת את דעתו על הצורך לקבל חלק התקציב, ומוכיח במעשיו עד כמה התנונו והסתאבו המפלגות.

### לכלוא אותו, ימח שמו!

עורכי העתונים יושבים במשרדיהם, ב' מיגרש שניתן במתנה מידי העיריה, מעל למכונות היקרות שניקנו בעזרת הממשלה מכספי השילומים, ומנסים לכתוב מאמר שימצא חן בעיני השליטים החדשים, שלא ירגיזו את נותני המודעות, שלא יפגע ב' כרטיסי-החיים לקולנוע ולתיאטרון ולאוניה ולמוסס, שיבטיח הומנה לפגישה בבית ראש' הממשלה ושר-הבטחון.

והנה בא הבחור הזה וטוען שהאמת אינה מילה ריקה, וכי למען האמת יש לסבול ולהקריב קורבנות, וכי האמת תצא לאור אפילו כל העתונים ההגונים ישתתפו ב' קנוניה להשתקה ולהדיחה מעמודיהם.

### לכלוא אותו, ימח שמו!



לכוא אותו, ימח שמו, עד שילמד לקח. עד שיבין, סוד-סוף, את המציאות. לכלוא אותו, עד שיהיה כמו כולם.

עד שיבין כי החיים מורכבים מפשרות — פשרה בין רוצח ונרצח, בין גוזל וגנוגל, בין אמת ושקר, בין סוהר וזוהמה, בין